
2. Juledag 1929

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

2. Juledag 1929	4
2. juledag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

2. Juledag 1929

2. juledag

Prædikedag 2. juledag

Prædikedato 26. december 1929

Prædiketekst Matthæus 10,32-42

Prædiken ID P261229-01

Kilde KMF-nr. 26.14.01

II Juledag.

Enhver som vedkender sig mig — ja, saadan staar Texten i Dag og ser paa jer med store Øjne, alvorlige Øjne, hvor Smil og Strenghed brat kan skifte: hvem af jer vedkender sig mig over for Menneskene. For det er en viss Sag: der skal blive Lejligheder nok, hvor det staar paa, om man vedkender sig Jesus eller ikke. I en jydsk Garnisonsby for mange Aar siden bad Præsten om ikke de Soldater, der vilde i Kirke, kunde slippe for Øvelserne i Kirketiden. Obersten lo: ingen vilde træde frem og faa Skiltet “hellig” hæftet paa sig. De forsøgte, een gjorde det, blev udlet, blev ved. Saa kom flere og flere til — Isen var brudt. Ja, der var jo en Lejlighed, hvor man kunde vedkende sig aabent, om man var et Kristenmenn. eller ikke. Og dem kommer der mange af i enhvers Liv. Der vil altid imellem Kammerater være et stort Tal, tit et *Flertal*, som griner og haaner, naar man ikke vil med paa det og det. Der har man saa Lejligheden til over for Menn. at vedgaa Jesus Kristus. Der er ogsaa andre, ikke saa iøjnefaldende, de finere Fristelser, Fristelserne, naar man er alene, Fristelser til at skulke fra Arbejdet, naar ingen ser det, Fristelser til Uærlighed, og der er Fristelser mellem unge Mænd og unge Piger, hvor der spørges: er du et kristent Menneske, fører du din Ungdom som det sømmer sig en Stridsmand, der hører X til? glemmer du, at Gud vaager over dig og ser dig ved Nat som ved Dag. Det er en stolt Lykke den at kunne svare: Jeg vedkender mig Kristus over for Kammerater, overfor Medtjenere, over for den, der er min Kæreste eller kan blive det engang, over for mig selv. Og der er endnu finere Fristelser — dem over for Forældre, Medtjenere og Husbond. At lyve og fortie over for Forældre det er at gaa uden om X's Ord. Det kan være svært —

Forældre er gamle og forstaar ikke alting — og der er ogsaa Ting, man maa bære for sig selv. Men tiest er det rigtigt at sige det, og hvor kan det lette at faa det sagt. Og der er Tyende, Medtjenerne — det er sommetider, at en Karl er tyrannisk over for en Dreng, at en Ældre enten hundser eller fortæller grimme Historier til en yngre, det er at svigte sit Konfirmationsløfte at bære sig saadan ad, og det er ikke at vedkende sig X over for Menn. Det er saa let at se. Sværere er det, hvis Husbond eller Forkarl er grov eller urimelig, saa ikke at blive bitter eller hævngherrig, saa at tilgive og glemme og gaa paa med godt Humør. Kan du det, saa Gud velsigne dig — saa vedgaar du X over for Menn.

Der kommer en Dag, da Vorherre holder Dom over levende og døde. Det er for den ene Dags Skyld, vi alle lever. Stakkels Menn., hvis du den Dag skal møde X og vedgaa, at ham har du fornægtet for Menneskene. Lyksalige du, om du kan møde ham og høre ham sige til dig: Du var ikke bange, du gik ikke uden om mit Navn, du vedkendte dig mig over for Menn. i Stridens Aar paa Jorden, kom nu med mig ind og hils paa min Far.